

2023. március 19., Nagyböjt 4. vasárnapja – Jn 9,1-41

„Csak nem vagyunk mi is vakok?”

A vakon született ember láttán az apostolok automatikusan megfogalmazzák az ítéletet: a baj, a betegség Isten büntetése valamilyen bűnért. Keresik az okot, ki vétkezett, miért van ez a szerencsétlenség. Az akkori ember számára teljesen természetes volt, hogy az istenfélő, jó embert Isten megjutalmazza, egészséggel, gazdagsággal, gyermekáldással, a gonoszt, a bűnöst pedig megbünteti. Az Ószövetség történetei a választott nép vonatkozásában ugyanezt sugallták: ha a nép hallgat Isten szavára, engedelmeskedik neki, akkor jól megy a sora, Isten megvédi, de ha elfordul tőle, akkor csapások érik, akár pusztulás vár az országra, fogságba kerülhetnek.

Jézus válaszában első fele ezt a gondolkodásmódot cáfolja: életünk folyamán a baj nem Isten büntetése, ne lássunk ilyen közvetlen összefüggést a betegséggel, szerencsétlenséggel kapcsolatban, se magunk, se mások vonatkozásában!

Jézus válaszában másik fele ugyanakkor egy nagyon fontos megállapítást tartalmaz: nincs értelmetlen élet! Emberi életünk célja nem önmagában vagy önmagától van, hanem abban, amit Isten szeretete munkál ki benne, rajta, belőle, általa. Isten tetteinek kell nyilvánvalóvá válniuk még a bajban, rosszban is. Egyrészt azáltal, ahogyan én viselkedem: egy hosszú, haszontalannak tűnő betegség türelmes elviselésében, egy gyász feldolgozásában, megfáradtan, hálát sem várva, mégis szolgálva szerettemet, vagy ahogyan bűnös, tékozló fiúként a megtérés útjára lépek. Így mutathatja meg Isten másoknak, hogyan kell elviselni terheket, a bajból, rosszából, nehézségből kihozni a jót, az értéket. Másrészt, mint a vakon született ember esetében is, a beteg, a bajban lévő, a tehetetlen felé megnyilvánuló szolgáló, gyógyító szeretet is Isten tetteinek megnyilvánulása.

A szerencsétlen ember láttán az apostolok bölcsekedni kezdenek, a kiváltó okot keresik, hátrafelé tekintenek. Jézus arra hívja fel a figyelmet, hogy inkább előre kellene nézniük, a célt keresve: mi az a jó, amit az Úr ki akar hozni ebből a helyzetből. Mit tehetünk mi magunk azért, hogy Isten céljai megvalósuljanak, dolgai nyilvánvalóvá legyenek? Jézust itt csak a gyakorlati tennivaló érdekli!

Ez számunkra is komoly figyelmeztetés: Ne okoskodjak, filozofáljak, amikor a cselekvés ideje van, amikor a segítségemre van szükség! Ne is ítélkezzek: Ki a hibás, ki vétkezett? Igyekezsek Isten dolgaiból elvégezni azt, ami rajtam áll, adással, szolgálattal, jó szóval nyilvánvalóvá tenni szeretetét!

Jézus meggyógyítja a vakot, végre láthatja az őt körülvevő világot. A történet végén azonban már a farizeusok másfajta vakságáról van szó: lelki-szellemi vakságról, amely megakadályozza, hogy Jézusban meglássák Isten követét. Azt, aki a csak szeretni tudó Atya képét mutatta meg, és a szeretetben megvalósuló Isten Országát hozta közénk.

Lehet, hogy nekünk is szükségünk van gyógyulásra, egyre tisztuló látásra?

Csiky Lajos, Budapest